

PERSUASIO XVI.

» Ambrosius sermone 67. dicit de Petro &
 » Paulo una die, uno in loco, unius tyranni
 » tollerare sententiam. At Linus in Passionibus
 » Petri & Pauli, dicit eos, nec eodem tempore pas-
 » sos,

dispersionis Ponti, Galatia, Cappadocia, Asia, Bithynia &c. Secundo, quod Petrus in epistola illustre sapientiae specimen a Paulo exhibitum testetur; quum D. Pauli sapientia, & praestantissima arcanorum Dei ac Fidei mysteriorum cognitio in nulla magis quam in Epistola ad Hebraeos micat, in qua praeterea plurima intellectu difficillima interferuntur, quibus pravi spiritus & abuti possunt, immo & abusus olim fuisse constat. Tertio demum, quod Petrus dixerit, Paulum ad Hebraeos de iisdem rebus scripsisse, de quibus & ipse: *Loquens in eis (Epistolis) de his.* Petrus autem in secunda Epistola ad mortem integritatem, ad Dei iudicium opperendum, & ad poenitentiam exercendam fideles hortatur. De his omnibus passim & Sanctus Paulus in Epistola ad Hebraeos; quum e contra in aliis epistolis horum simul omnium non meminerit, neque ceteris, nisi huic tantum-

modo haec omnes notae conveniant.

Ad haec author Epistolae ad Hebraeos pollicetur *cap. xiii. v. 23.* sese itineris comite *Timotheo fratre assumpto (Fratri quoque nomine Timotheum vocat D. Paulus 2. Cor. 1. 1. Cor. 16. 1. & 1. Thessalon. III. 2. &c.)* ad Hebraeos invisendos se collaturum; quibus verbis ejusdem Author ita praefertur Gentium Apostolus, ut Pearson, Dupin, Tillemont, Milli, aliorumque criticorum sententia, ad discrimen ea de re penitus dirimendum nihil luculentius postulandum sit. Suorum etiam vinculorum in ea meminit, ut in ceteris, quas ex Italia dedit, *cap. x. v. 34.* ubi vulgata: *Nam & vinctis compassi estis.* Graecus vero habet: *καὶ ὑμεῖς τῶν δεσμῶν ἡμῶν συμπάθηστε: Vos vinculis meis compassi estis.* Praeterea idem in hac epistola ordo, qui in ceteris, idem allegandi & scripturas explanandi mos, allusiones eadem & locorum simi-

» sos, nec eodem loco, nec eodem tyranno ju-
 » bente. Praeterea Josephus qui tempore Neronis
 » vixit, scripsit Romae historiam de bello Judaico,
 » & in ea meminit interfectorum a Nerone, & ta-
 » men non meminit Petri, quem certe non omi-
 » sisset, si vere a Nerone occisus fuisset. Fuit
 » enim Josephus Christianorum amicus & libenter
 » data occasione ipsorum meminit. Scribit enim de
 » morte Christi lib. 18. antiquitat. & Joannis Bapti-
 » stae ibidem, & Jacobi lib. 20. Adde quod Petrus
 » erat senex quando Paulus erat adolescens; nam
 » post passionem Domini Paulus vocatur adole-
 » scens, Actuum 7. quo tempore Petrus jam uxorem habuerat, & tamquam annosissimus omnium
 » Apostolorum, primus inter eos habebatur, &
 » ta-

millimae appositiones recur-
 runt. In id, quod sibi potissimum statuit pro viribus incumbit, ut Legalia inania, Aaronis Sacerdotium & cruenta sacrificia abrogata, vetus foedus abolitum, novum constitutum, illud desuisse, istud denique aeternum esse, praecipue ostendat; ut nihil de epilogo dicam, qui cum iis omnino convenit, quibus epistola ad Romanos & utraque ad Thessalonicenses absolvuntur. Vota denique, salutationes, preces, & peculiaria plurima, quae in S. Pauli stilo & eloquentia exercitati optime dignoscunt, hanc Epistolam Apostolo omnino tribuendam satis evincunt: quod etiam facile a Calmeto probatur *loc. cit.* ex unanimi Eccle-

fiarum, Patrum, & interpretum consensu. Apud Graecam quidem Ecclesiam nulla unquam hac de re ambiguitas; Ecclesia vero latina, quamvis ab ea inter Epistolas Pauli recensenda aliquando abstinerit, mature tamen satis cum Graecis Patribus convenisse, & a quarto saeculo usque ad nostrum, nullum de hoc inter utramque discrimen cerni, idem praestantissimus author ostendit: ex quo etiam sequitur eandem ad Hebraeos Epistolam inspiratam seu Canonicam esse, prout a Sacrosancta Tridentina Synodo est declarata, quum nemo unquam negaret, D. Paulum Apostolum Spiritus Sancti lumine fuisse perfusum.

„ tamen Paulus ad senectutem etiam pervenit, ut
 „ ipse scribit in Epistola ad Philemonem, igitur
 „ non est virisimile eos uno tempore obiisse.

D I S S U A S I O .

EX recentioribus quendam moribus atque doctrina hac ætate celebrem, ejus candoris esse ex iis quæ scripsit, & quæ gravissimi testes tulerunt, nobis est perspectum, ut moribus suis ceteros fingens, non facile sibi persuaderi possit, aliquos fuisse, qui a se scripta sub aliorum nomine publicarent, quod ut modeste ipse credit, utinam ita vere nobis persuaderi possit. Recte enim Nazianzenus inquit, eum qui male facere paratus non sit, non temere etiam id de aliis opinari. Minime igitur mirandum, si vir candoris ingenui, Petri & Pauli vitas ab eo scriptas credidit, cuius nomine erant inscriptæ, licet ejusmodi non sint, ut Petri Successoris non autoritate tantum, sed doctrina etiam & sanctitate dignas suspicemur. Quare non solum id quod Persuasor sentimus, sed eo etiam nomine præclare de illius judicio judicamus (47). At si ut Lini & Dionysii suppositas vitas

(47) Vir sua ætate moribus atque doctrina celebris, cujus candorem hujus dissuasoris initio laudat Cortesius noster, est Jacobus Faber Stapulensis, quem e Græco in Latinum transtulisse supposititios Lini Papæ Libros de Passione SS. Petri, & Pauli inscriptos, Persuasor affirmavit. At claris.

Fabricius in Cod. Ap. N. T. pag. 777. eos non a Fabro versos, sed tunc primum latine, prout invenit vulgatos, ostendit; optimoque proinde jure arguit Sigebertum de Scripturis Eccles. cap. 2. necnon Anonymum in vita SS. Nerei & Achillei apud Surium ad diem 12. Maji Græcè eos a Lino scri-

tas recte intellexit, sic eodem judicio cavisset, ne argumento uteretur quod contra se posset retorqueri, nequaquam tam longus fuisset in iis enarrandis, quæ Josephus scripsit. *Mirum*, inquit, quod qui libenter Christianos nominat, Petrum Romæ occisum non dixerit: quare par est credere Hierosolymis trucidatum eadem tempestate, qua Jacobus & Annianus, quorum in xx. Antiquitatum Josephus mentionem fecit. At vero illud magis mirandum, si Petrus Hierosolymis trucidatus est, ubi & Jacobus, cur illius, sicut & Jacobi obitum Josephus non descripsit. Nec id quidem advertit Persuasor, cum tanta Christianorum cædes extiterit, ut etiam apud Romanos, auctore Tacito, (*lib. xv. Annal. cap. 44.*)

L

orta

scriptos afferentes, quemadmodum & Labbeum aliosque, qui græcè & latine eisdem pluries editos affirmarunt. Numquam enim græcè prodierunt: qui latine typis extant proculsi, hæreticis sane opinionibus non carent, & jam paucis exceptis, nemo eruditorum est, qui supposititios non censeat. Vossio *lib. 2. de hist. græcis cap. 9.* barbari cujusdam Monachi opus videntur. Doctissimus tamen Chiffletius, idem de passione SS. Petri & Pauli opus Lini nomen præferens, sincerum & ab omni Manichæorum fuligine liberum asservari testatur in antiquissimis MSS. Bisontinis. Ceterum eidem Lino Romano Pontifici tribui opus inscriptum *Acta S. Petri in disputatione adver-*

sus Simonem Magum, advertit Lud. Jacobus a S. Carolo in *Bibliotheca Pontificia* p. 153. Et sane Breviarium Romanum S. Pii V. jussu editum ad diem 23. Septembris, hæc inter cetera de S. Lino edocet: *Scriptis res gestas Beati Petri, & ea maxime, quæ ab illo acta sunt contra Simonem Magum.* Putat eruditissimus Petrus Constantius in *collect. epistolar. Roman. Pont. pag. 14.* opus hoc a Ludovico Jacobo memoratum, idem forte esse, ac opus aliud, quod pag. 45. operis laudati ipse Lud. Jacobus designaverat hoc pacto: *Disputatio Petri contra falsitatem Simonis sub nomine Clementis, cujus initium: Mihi quidem &c. & in Oxoniensi Bibl. Collegii S. Trinitatis extare narraverat.*

orta sit miseratio; ejus tamen rei Josephum omnino non meminisse. *Pereuntibus*, inquit, *addita ludibria, ut ferarum tergis contecti laniatu canum interirent; aut crucibus affixi, aut flammis traditi, atque ubi defecisset dies in usum nocturni luminis urerentur* Unde quamquam adversus fontes, & novissima exempla meritos miseratio oriebatur, tamquam non utilitate publica, sed in sevitiam unius absumerentur. Sumpserat nempe Josephus Judæorum res non Romanorum narrandas (48). Quod vero scri-

(48) At urget Velenus in memorata persuasione pag. 159. Josephum fuisse Christianorum amicum, libenterque data occasione ipsorum meminisse, Quum autem de morte tum Jesu Christi, tum Joannis Baptistæ, tum Jacobi fratris Domini scripserit, neutiquam sane Petrum a Nerone occisum prætermisisset in ea saltem historia, quam de bello Judaico Romæ exaravit, ubi de Neronis crudelitate sermonem instituit. Verum Persuasoris conjecturis egregie satisfacit Josephus ipse, scribens, matrem, & Octaviam uxorem multosque viros illustres Neronem occidisse, sed ejus scelera silentio præterire voluisse, quod de illis dicere molestum fore arbitraretur, multique jam ex Græcis Romanisque ea scriptis tradidissent, ac demum, quod brevissime quæ ab opere suo

aliena erant, attingere constituerit, ut patet ex *lib. xx. Ant. Judaic. cap. 8. & lib. iv. de bello Judaico cap. 9.* Quam autem eosdem de bello Judaico libros Josephus Vespasiano & Tito obtulerit, ne male apud illos audiret eorum gesta vituperando, quorum illi exceperant dignitatem, caute quidem admodum loqui debuit, quod sibi illum religiose proposuisse minime est dubitandum, qui ut Vespasiani gratiam aucuparetur eo adulationis devenit, ut ipsi propheticum de Messia Rege vaticinium accommodaret. Porro honores etiam, quos Romæ homo alienigena & invisæ religionis obtinuit, quamque iniit apud Imperatores gratia, non simplicem qualis eum Crullius descripsit, sed callidissimum fuisse hominem plane comprobant, quod etiam Godfredus Olearius ostendit in

dis

scribit Persuasor de filiis, uxore, & socru Petri, licet bene latine & verbis sane bonis sibi loqui videatur, nondum plane intelligere potui quid sibi velit; augoror tamen ea ætate sibi Petrum confixisse, ut ad Neronis postremum annum pervenire non potuerit. Nos vero si qua Sybilla nobis in explicanda sententia accesserit, tum demum cum ea declarata fuerit, responsionem accommodabimus. Interim cum nihil ea de re certum acceperimus.

L 2

mus

dissertatione de eodem vaticinio a Josepho ad Vespasianum accommodato, Lipsiæ edita anno 1699. Non solum enim ipsi Vespasiano carus fuit & Tito, qui ejus manu subscripto decreto, *de bello Judaico* historiam edi jussit, sed etiam statua donatus est, & a Domitiano ipso honoribus est auctus & dignitate. Ceterum quod Josephus Christianorum amicus fuerit haud plane constat. In religione Judaica semper vixit, sectæ Pharisæicæ ad mortem usque addictissimus: & si libro xviii. *Antiquitarum* meminit JESU CHRISTI, & Joannis Baptistæ, & Jacobi fratris Jesu, non ut Christianis fayeret id fecisse putandum, sed ne daretur illi vitio, quod Judaicam scribens historiam, tantorum virorum nomina omnino prætermiserit. Tandem: „ecquis nam furor est (concludit eruditissimus Fogginius *exercitatio-*

ne iv. operis saepe laudati) unum Josephum de Romano Petri itinere testem reflagitare, ubi tot alii ætate suppres viros gravissimi de hac re fidem præstant suam? Quid? Nonne & multa ad Judaicas res pertinentia, nobisque ex veteri Testamento cognita prætermittit Josephus? Quid? vix quicquam Josephus attigit ex iis multis, quæ nos edocent Evangelistæ. Anne igitur hæc omnia falsa erunt? Quid? eo ipso loco ubi de crudelitate Neronis verba facit, barbarum Imperatorem Romanam incendisse, Senecam institutorem suum enecasse, innumeraque alia præterit, quæ Svetonius, & Tacitus narrant? Anne igitur omnia hæc arbitramur non facta, quod unus Josephus præterierit? Sed jam satis de Josepho.

mus Persuasori lapidem hunc relinquimus commo-
vendum (49).

PERSUASIO XVII.

„ **O** Stenſo quod Petrus Romæ mortem non re-
„ ceperit, reſtat dicere ubi locorum pro
„ Chriſti nomine paſſus ſit: Et antequam id pro-
„ blem, id teſtor prius, nullum teſtimonium divi-
„ na ex litteratura huc trahi poſſe, quo quis Paulum
„ indubie Romæ paſſum fuiſſe a Nerone oſtendat.
„ Nam dum poſtremo jam Nerone oblatus fuerat,
„ & ad Timotheum ſcribens, hæc interpoſuit ver-
„ ba; *Ego jam delibor, & tempus reſolutionis mea*
„ *inſtat*; in eis Paulus decrepitam ætatem, & non
„ martyrium ſuum intellexit, quem interea dum
„ hæc ſcripſerat, valde ſenio detritum & decrepi-
„ tum plane fuiſſe, ſi non alio teſtimonio, certe
„ vel hoc ſolo conſtat, quoniam ante decem annos
„ Philemoni tuo ſcribens, ſenem ſe nominavit:
„ *Cum talis ſum*, inquiens, *ut Paulus Senex*. Quan-
„ tum vero putas intra hoc decennium continuis
„ labo-

(49) Ex eo enim quod uxorem habuerit fueritque primus Apostolorum, non ſequitur Petrum ſenem fuiſſe quando Paulus erat adoleſcens, ſed ſequitur ad annos tunc virilitatis perveniſſe. Nec eſt ullo modo credibile ſenes a Chriſto fuiſſe electos ad ſummos obeundos labores & orbem terrarum fere totum peragrandum, quemadmodum neque credibile eſt, adoleſcentulum Paulum ad

Apoſtolicam dignitatem, ad quam ſolicitudo omnium Eccleſiarum pertinebat fuiſſe aſſumptum. Demus ergo Petrum fuiſſe annorum circiter l. quando erat Paulus circiter xxv. hoc eſt duplo ſenior; tamen adhuc potuerunt ambo eſſe ſenes & ſimul mori. Fuiſſet enim poſtremo Neronis anno Petrus annorum Lxxxvi. & Paulus lxi.

„ laboribus, omnium Eccleſiarum ſollicitudine,
„ corpusculum Pauli exhaustum & maceratum, ut
„ indicare Timotheo ſuo chariſſimo cogereſtur,
„ quo Romam acceleraret, ſuoque adventu mor-
„ tem ipſius præverteret, qua ipſe brevi fuerat
„ reſolvendus. Nam quod Spiritu Sancto illuſtra-
„ tus, liberationem ſui e carcere præviderit, ver-
„ ba ipſius indicant. Significans enim quomodo
„ in priori ante Neronis tribunal ſtatione, cau-
„ ſam ſuam ſolitarius, & omni patrono deſtitutus
„ peroraverit, a Neroneque ereptus fuerit, ſub
„ hæc ita loquitur: *Liberatus ſum de ore Leonis,*
„ *& liberabit me Dominus ab omni opere malo, &*
„ *ſalvum faciet in regnum ſuum caeſte*; hoc eſt
„ ad miniſterium corporis ſui myſtici Eccleſiæ
„ ſanctæ, quemadmodum per *regnum caeſte* Gre-
„ gorii auctoritate, Eccleſiam in ſacris ſcripturis
„ ſæpiuſcule nominari diximus. Sicut enim ſua
„ ſpes non illum feſellit, ubi in priori captivitate
„ conſtitutus Philemoni ſcripſerat: *para mihi ho-*
„ *ſpitium, nam ſpero per orationes veſtras donari me*
„ *vobis*; ita neque hic eum decepit. Sunt enim
„ pleraque alia teſtimonia, eum a Nerone liberatum
„ etiam ſecundario fuiſſe, veluti epiſtola illa Se-
„ necæ, quæ Apoſtolo in carcere degenti miſerat
„ ipſe (a). Ex quibus proclive eſt creditu, Neronis
„ violentiam Paulum evaſiſſe. Verum ne hic lon-
„ gius juſto immoremur, jam Petrum & Paulum
„ Hieroſolymis paſſum, teſtimoniis irrefragabili-
„ bus confirmabimus. Primitus ſolius Chriſti ver-
„ bis ad Scribas & Phariſæos, imo ipſam Hiero-

L 3

„ ſo-

(a) De falſitate epiſtolarum Senecæ ad Paulum, ſanctique Pauli ad Senecam, vide quæ

habentur ſuperius in Diſſuaſione xv. pag. 154. & ſeq.